

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
ЧЕТВЕРТА СЕКЦІЯ
РІШЕННЯ КОМІСІЇ
ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ
заяви № 40679/98
Юрія Олександровича ДАНКЕВИЧА
проти України

25 травня 1999 року Європейський суд з прав людини (четверта секція), засідаючи палатою у складі:

п. М. ПЕЛЛОНПЯ, голови,
п. А. Пастора РІДРУЕХО
п. Л. КАФЛІША
п. Д. МАКАРЧИКА
п. В. БУТКЕВИЧА
п. Д. ХЕДІГ АНА
пані С. БОТУЧАРОВОЇ,
а також п. В. БЕРЖЕ, секретаря секції,

беручи до уваги статтю 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини,

беручи до уваги заяву, подану 20 лютого 1998 року ДАНКЕВИЧЕМ Юрієм Олександровичем проти України і зареєстровану 7 квітня 1998 року під № 40679/98,

беручи до уваги доповіді, передбачені правилом 49 Регламенту Суду,

беручи до уваги зауваження, подані Урядом-відповідачем 28 серпня 1998 року, та зауваження, подані заявником у відповідь 30 жовтня 1998 року, і подальші зауваження, подані Урядом-відповідачем 28 грудня березня 1998 року та 9 березня 1999 року, а також зауваження, подані заявником відповідь 30 січня та 29 березня 1999 року,

після наради постановляє:

ФАКТИ

Заявник - громадянин України, 1967 року народження. Зараз перебуває у в'язниці м. Запоріжжя (Україна).

У Суді заявника представляє його дружина.

Факти справи, наведені сторонами, можуть бути викладені таким чином.

А. Конкретні обставини справи

3 квітня 1997 року Запорізький обласний суд визнав заявника винним у вбивстві трьох осіб та у спробі вбивства однієї особи та засудив його до смертної кари.

Того самого дня адміністрація слідчого ізолятора Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Запорізькій області вирішила перевести заявника в окрему камеру на період очікування виконання вироку відповідно до частини четвертої статті 8 Закону "Про попереднє ув'язнення" 1993 року.

24 липня 1997 року Верховний Суд України залишив рішення суду першої інстанції без змін.

15 серпня 1997 року після поданого матір'ю заявника клопотання Генеральний прокурор встановив, що суди належним чином проаналізували всі наведені докази і зробили правильні юридичні висновки. Він визнав клопотання явно необгрунтованим.

27 серпня 1997 року заявник подав Президентові України клопотання про помилування.

19 вересня і 15 грудня 1997 року заступник Голови Верховного Суду України відхилив два наступні клопотання, подані дружиною та матір'ю заявника.

В. Конституція України

Частини друга і третя статті 8

"Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується".

Частина перша статті 9

"Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України".

Частина третя статті 15

"Цензура заборонена".

Стаття 19

"Правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України".

Стаття 22

"Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод".

Частина друга статті 29

"Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом".

Частина четверта статті 29

"Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника".

Частини друга та четверта статті 55

"Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб".

"Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна".

Стаття 59

"Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура".

Частина третя статті 63

"Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду".

Частина 1 статті 64

"Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України".

С. Окремі положення національного законодавства, на які посилався Уряд у своїх зауваженнях

Закон України "Про попереднє ув'язнення" (1993 р.)

Стаття 1

"Попереднє ув'язнення відповідно до кримінально-процесуального законодавства України є запобіжним заходом щодо обвинуваченого, підсудного, підозрюваного у вчиненні злочину, за який може бути призначено покарання у вигляді позбавлення волі, та засудженого, вирок щодо якого не набрав законної сили.

Порядок попереднього ув'язнення визначається цим Законом, Кримінально-процесуальним і Виправно-трудова кодексами України та іншими актами законодавства.

Тримання осіб, взятих під варту, відповідно до завдань кримінального судочинства здійснюється на принципах неухильного додержання Конституції України, вимог Загальної декларації прав людини, інших міжнародних правових норм і стандартів поведіння з ув'язненими і не може поєднуватися з навмисними діями, що завдають фізичних чи моральних страждань або принижують людську гідність".

Частина четверта статті 8

"Засуджених до смертної кари тримають ізольовано від усіх осіб, які перебувають під вартою".

Частина перша статті 9

"Особи, взяті під варту, мають право: (1) на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства; (2) знайомитися з правилами тримання під вартою; (3) на щоденну прогулянку тривалістю одна година (вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим, з дозволу лікаря та за їх згодою, тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин); (4) одержувати два рази на місяць передачі або посилки вагою до восьми кілограмів та без обмежень грошові перекази і передачі; (5) купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення; (6) користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи; (7) користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу; (8) відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб; (9) на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків; (10) звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону".

Стаття 11

"Особам, взятим під варту, забезпечуються побутові умови, що відповідають правилам санітарії та гігієни.

Норма площі в камері для однієї взятої під варту особи не може бути менше 2,5 квадратного метра, а для вагітної жінки або жінки, яка має при собі дитину, - 4,5 квадратного метра.

Особам, взятим під варту, надаються безплатно за єдиними нормами, встановленими Кабінетом Міністрів України, харчування, індивідуальне спальне місце, постільні речі та інші види матеріально-побутового забезпечення. В необхідних випадках їм видається одяг і взуття встановленого зразка.

Медичне обслуговування, а також лікувально-профілактична і протиепідемічна робота в місцях попереднього ув'язнення організуються і проводяться відповідно до законодавства про охорону здоров'я.

Порядок надання ув'язненим медичної допомоги, використання лікувальних закладів органів охорони здоров'я, залучення з цією метою їх медичного персоналу та проведення медичних експертиз визначається Державним департаментом України з питань виконання покарань, Службою безпеки України і Міністерством охорони здоров'я України".

Частина перша статті 12

"Побачення з родичами або іншими особами може надавати взятим під варту адміністрація місця попереднього ув'язнення лише з письмового дозволу слідчого, органу дізнання або суду, в провадженні яких знаходиться справа як правило, один раз на місяць. Тривалість побачення встановлюється від однієї до двох годин".

Частина четверта статті 12

"Особа, взята під варту, має право на побачення з захисником наодинці, без обмеження кількості побачень та їх тривалості, з моменту допуску захисника до участі у справі, підтвердженого письмовим повідомленням особи або органу, в провадженні яких знаходиться справа..."

Частина перша статті 13

"Особи, взяті під варту, можуть листуватися з родичами та іншими громадянами, а також підприємствами, установами, організаціями з письмового дозволу особи або органу, в провадженні яких знаходиться справа. Після набрання вироком законної сили листування здійснюється без обмежень".

Виправно-трудоий кодекс України

Стаття 28

"Основними вимогами режиму в місцях позбавлення волі є:

обов'язкова ізоляція засуджених і постійний нагляд за ними, з тим щоб виключалася можливість учинення ними нових злочинів чи інших антигромадських вчинків; точне і неухильне виконання ними своїх обов'язків; різні умови тримання, залежно від характеру та ступеня суспільної небезпечності вчиненого злочину, особи і поведінки засудженого.

Засуджені носять одяг єдиного зразка, їх піддають обшукові; особистий обшук провадиться особами однієї статі з обшукуванням. Кореспонденція засуджених підлягає цензурі, а посилки, передачі і бандеролі - переглядові.

У виправно-трудоих установах встановлюється суворо регламентований внутрішній розпорядок.

Зберігання засудженими при собі грошей та цінних речей, а також предметів, які заборонено використовувати у виправно-трудоих установах, не допускається. Виявлені у засуджених гроші та цінні речі вилучаються і, як правило, передаються в доход держави за мотивованою постановою начальника виправно-трудої установи, санкціонованою прокурором.

Перелік і кількість предметів та речей, які засуджені можуть мати при собі, а також порядок вилучення предметів, які заборонено використовувати у виправно-трудоих

установах, встановлюються Правилами внутрішнього розпорядку виправно-трудових установ.

У порядку, встановленому цим Кодексом, засудженим дозволяється купувати за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої потреби, мати побачення, одержувати посилки, передачі, бандеролі, грошові перекази, листуватися, відправляти грошові перекази родичам".

Частина перша статті 37

"Засудженим дозволяється купувати за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої потреби на кошти зароблені в місцях позбавлення волі, ... , також на кошти одержані за переказами".

Стаття 41

"Засудженим, яких тримають у виправно-трудових колоніях, дозволяється одержувати протягом року: у колоніях загального режиму - сім посилок (передач), посиленого режиму - шість посилок (передач), суворого і особливого режиму - п'ять посилок (передач). Засудженим, яких тримають у виховно-трудових колоніях, дозволяється одержувати протягом року: у колоніях загального режиму - десять посилок (передач), посиленого режиму - дев'ять посилок (передач).

Засудженим, які відбувають позбавлення волі в тюрмах, одержання посилок і передач не дозволяється.

Засудженим, незалежно від призначеного їм виду режиму, дозволяється одержання не більш як двох бандеролей на рік, а також придбання без обмеження літератури через книготорговельну мережу.

У виправно-трудових колоніях-поселеннях усіх видів кількість посилок, передач і бандеролей, одержуваних засудженими, не обмежується.

Перелік продуктів харчування і предметів першої потреби, які дозволяється одержувати засудженим у посилках, передачах і бандеролях, а також порядок приймання та вручення засудженим посилок, передач і бандеролей встановлюються Правилами внутрішнього розпорядку виправно-трудових установ".

Стаття 42

"Засудженим дозволяється одержувати без обмеження грошові перекази і відправляти грошові перекази родичам, а з дозволу адміністрації виправно-трудової установи і іншим особам. Одержані по переказах гроші зараховуються на особовий рахунок засудженого".

Частина друга статті 43

"В тюрмах засуджені можуть одержувати листи без обмеження їх кількості, а відправляти листи за такими нормами: на загальному режимі - один лист на місяць, на суворому режимі - один лист на два місяці".

Закон України "Про прокуратуру"

Частина перша статті 12

"Прокурор розглядає заяви і скарги про порушення прав громадян і юридичних осіб, крім скарг, розгляд яких віднесено до компетенції суду".

Частина четверта статті 12

"Прийняте прокурором рішення може бути оскаржене вищестоящому прокурору, а в передбачених законом випадках-до суду".

Частина п'ята статті 12

"Після прийняття рішення по скарзі Генеральним прокурором України провадження по таких справах припиняється".

Стаття 38

"Прокурор, його заступник мають право в межах своєї компетенції витребувати із суду будь-яку справу або категорію справ, по яких вироки, рішення, ухвали або постанови набрали законної сили. За наявності підстав для перегляду справи в порядку судового нагляду прокурор приносить протест на вирок, рішення, ухвалу або постанову суду".

Частина перша статті 44

"Предметом нагляду є додержання законності під час перебування осіб у місцях тримання затриманих, попереднього ув'язнення, виправно-трудових, інших установах, що виконують покарання або заходи примусового характеру, які призначаються судом, додержання встановленого кримінально-виконавчим законодавством порядку та умов тримання або відбування покарання особами у цих установах, їх прав і виконання ними своїх обов'язків.

Прокурор, який здійснює нагляд, має право:

- 1) у будь-який час відвідувати місця тримання затриманих, попереднього ув'язнення, установи, в яких засуджені відбувають покарання, установи для примусового лікування і перевиховання, опитувати осіб, що там перебувають, знайомитись з документами, на підставі яких ці особи затримані, заарештовані, засуджені або до них застосовано заходи примусового характеру;
- 2) перевіряти законність наказів, розпоряджень і постанов адміністрації цих установ, зупиняти виконання таких актів, опротестовувати або скасовувати їх у разі невідповідності законодавству, вимагати від посадових осіб пояснень з приводу допущених порушень".

ОСКАРЖЕННЯ

1. Заявник скаржиться, що його право на справедливий розгляд безстороннім судом було порушено під час кримінального провадження, в якому його було визнано винним і засуджено до смертної кари. Він також стверджує, що органи державної влади не відреагували належним чином на його клопотання про повторний розгляд кримінальної справи.

2. Він також скаржиться на умови утримання в камері смертників запорізької в'язниці. Він стверджує, що його помістили в окрему камеру, що йому не дозволяють виходити на прогулянки і дозволяють одержувати лише одну посилку з продуктами і предметами туалету один раз на два місяці. За його словами, йому також не дозволяють одержувати від сім'ї посилки з теплим одягом, незважаючи на те, що він має лише легкий одяг при температурі -20°C . Він не посилається на жодне положення Конвенції.

ПРОЦЕДУРА

Заяву було подано до Європейської комісії з прав людини 17 вересня 1996 року і зареєстровано 22 січня 1998 року.

20 квітня 1998 року Комісія вирішила передати заяву для ознайомлення Урядові-відповідачу.

Письмові зауваження Уряду було подано 28 серпня 1998 року після продовження терміну. Відповідь заявника було подано 30 жовтня 1998 року.

28 грудня 1998 року та 9 березня 1999 року Уряд подав додаткові зауваження. Зауваження у відповідь були подані заявником 30 січня та 29 березня 1999 року відповідно.

1 листопада 1998 року, відповідно до пункту 2 статті 5 Протоколу № 11 до Конвенції, справа перейшла на розгляд Суду згідно з положеннями цього Протоколу.

ЗАКОНОДАВСТВО

1. Заявник скаржиться, що його право на справедливий розгляд безстороннім судом було порушено під час кримінального провадження, коли його було визнано винним і засуджено до смертної кари. Він також стверджує, що органи державної влади не відреагували належним чином на його клопотання про повторний розгляд кримінальної справи.

Суд зазначає, що скарги заявника щодо кримінального провадження стосуються періоду до 11 вересня 1997 року, тобто до дати набуття Конвенцією чинності для України. Проте щодо кожної Договірної Сторони Конвенція застосовується лише до тих фактів, які мали місце після набрання нею чинності для цієї сторони. Щодо скарги заявника про те, що державні органи не відреагували належним чином на його клопотання про повторний розгляд кримінальної справи, Комісія нагадує, що це право, як таке, не гарантоване Конвенцією. Крім того, пункт 1 статті 6 Конвенції не застосовується як гарантія повторного провадження в кримінальній справі, якщо особа, яка подає клопотання про перегляд її справи - за умови остаточності судового вироку, - не є "обвинуваченою у вчиненні кримінального правопорушення" в сенсі статті 6(див. № 19255/92 та 21655/93, Ріш. від 16.5.95, D.R. 81, с. 5).

З цього випливає, що ця частина заяви не сумісна *ratione temporis* та *ratione materiae* з пунктом 3 статті 35 Конвенції і має бути відхилена відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

2. Заявник скаржиться на умови утримання його в камері смертників запорізької в'язниці. Він стверджує, що його помістили в окрему камеру, що йому не дозволяють виходити на прогулянки і можна отримувати лише одну посилку з продуктами і предметами туалету на

два місяці. Він стверджує, що йому також не дозволяють одержувати від родичів посилки з теплим одягом, незважаючи на те, що він має лише легкий одяг при температурі -20°C .

Уряд-відповідач заявляє, що всі відповідні правила утримання під вартою, які застосовуються до заявника, включаючи обладнання камери, медичне обслуговування, відвідування і листування, регулюються статтями 1, 8, 9, 11, 12 і 13 Закону "Про попереднє ув'язнення" від 30 червня 1993 року, статтями 43, 43 (1), 44, 345 Кримінально-процесуального кодексу, статтями 28, 37, 40, 41, 42 та 43 Виправно-трудоного кодексу та Інструкцією "Про умови тримання під вартою осіб, засуджених до смертної кари, в слідчих ізоляторах і в'язницях" від 20 квітня 1998 року. Відповідно до частини четвертої статті 8 Закону "Про попереднє ув'язнення", засуджених до смертної кари тримають під вартою ізолювано від усіх інших в'язнів. Заявника тримають у камері ще з одним в'язнем. Умови в камері заявника відповідають вимогам санітарії та гігієни: її площа складає 7,1 м² або 21,3 м³, у камері є радіо, ліжко, стілець, достатнє денне та електричне освітлення, опалення, водопостачання і туалет, як це передбачено частиною другою статті 11 Закону "Про попереднє ув'язнення". Заявник забезпечується триразовим харчуванням, а також одягом, взуттям і постільною білизною.

Крім того, Уряд зазначає, що медична допомога, лікування і профілактичні та протиепідемічні заходи щодо осіб, засуджених до смертної кари, організовуються і проводяться відповідно до законодавства про охорону здоров'я. Крім того, заявник має можливість купувати продукти у в'язничній крамниці.

Відповідно до частини першої статті 12 Закону "Про попереднє ув'язнення", до того, як вирок суду набуває чинності, побачення з родичами або іншими особами надається засудженим до смертної кари не частіше одного разу на місяць з письмового дозволу судді, у провадженні якого перебуває справа. Тривалість побачення не може перевищувати двох годин. Після розгляду справи судом касаційної інстанції дозвіл на побачення з адвокатами на прохання засудженої особи або її родичів може надаватися начальником Головного управління Міністерства внутрішніх справ у Запорізькій області або його заступником, у віданні якого перебуває даний слідчий ізолятор. Відповідно до частини четвертої статті 12 Закону "Про попереднє ув'язнення", кількість і тривалість побачень із захисниками та адвокатами не обмежується. Так само не обмежується і кількість їхніх листів.

Уряд зазначає, що після винесення рішення від 3 квітня 1997 року судом першої інстанції адвокат заявника 14 квітня та 11 червня 1997 року, а 5 квітня, 6 травня, 11 червня, 11 і 24 липня 1997 року його мати та дружина зверталися з клопотаннями до Запорізького обласного суду про надання їм дозволу на побачення із заявником і отримали їх.

Крім того, Уряд зазначає, що після залишення Верховним Судом України 24 липня 1997 року рішення суду першої інстанції без зміни родичі заявника зверталися з клопотанням про побачення 19 серпня, 23 вересня, 7 жовтня, 6 листопада і 6 грудня 1997 року, 20 січня, 18 лютого, 19 березня, 14 квітня та 21 травня 1998 року. У кожному випадку дозвіл на побачення було надано. Пізніше мати і дружина заявника відвідували його 23 вересня, 23 жовтня, 21 листопада і 23 грудня 1997 року, 23 січня, 25 лютого, 25 березня, 24 квітня, 26 травня, 25 вересня, 27 жовтня і 25 грудня 1998 року, 26 січня та 26 лютого 1999 року. У листопаді 1998 року клопотання про побачення від родичів не надходило. Крім того, з 11 квітня 1997 року по 24 квітня 1998 року заявник одержав від своїх родичів 14 посилок, 28 листопада 1998 року він отримав ще одну посилку від матері. Адвокат заявника відвідав його 6 серпня 1997 року.

Уряд також стверджує, що заявник ніколи не скаржився на умови його утримання.

У своїх подальших зауваженнях Уряд зазначає, що заявник має право на щоденну одногодинну прогулянку, під час якої може займатися фізичними вправами на відкритому повітрі. Уряд також стверджує, що 18 травня, 15 червня, 19 серпня, 28 вересня та 29 жовтня 1998 року заявник відправляв листи.

У своїх третіх зауваженнях Уряд наголошує на тому, що заявник одержує дві посилки на рік, одержує грошові перекази, має змогу читати книжки, журнали і газети, взяті з бібліотеки слідчого ізолятора, має в розпорядженні особисті речі і продукти, може двічі на місяць купувати продукти і предмети туалету у в'язничній крамниці в межах суми мінімального місячного заробітку, може користуватися настільними іграми, щоденно виходить на одногодинну прогулянку, може відправляти 12 листів на рік і одержувати листи в необмеженій кількості, без будь-яких обмежень може зустрічатися з адвокатами. Уряд нагадує, що заявник ніколи не скаржився на умови тримання його під вартою, зокрема щодо побачень, прогулянок, одержання посилок і передач та стосовно листування. Він ніколи не звертався з проханням збільшити до двох годин час побачень з родичами і не скаржився на скорочення часу, відведеного на побачення.

Уряд вважає, що права заявника, гарантовані статтями 3 і 8 Конвенції, порушено не було, що заявник має у своєму розпорядженні ефективні засоби захисту, як це передбачено статтею 13 Конвенції, і що він не вичерпав усіх національних засобів правового захисту, для того щоб скаржитися на начебто неправомірні рішення і заходи державних органів влади.

Заявник спростовує твердження Уряду щодо умов, у яких його тримають під вартою. За його словами, площа його камери складає 2 x 1,5 м, а вікно затулене.

Заявник стверджує, що з 1 квітня по 11 серпня 1997 року він двічі на місяць одержував посилки вагою до 8 кг, з 26 серпня 1997 року він одержував посилки вагою до 2 кг один раз на два місяці, а з 24 квітня 1998 року він одержував посилки вагою до 2 кг один раз на шість місяців. Його денна прогулянка зведена до 30 хвилин. З його слів, керівництво в'язниці не може забезпечити для нього належне медичне обслуговування, оскільки для цього у в'язниці немає необхідних умов.

Він стверджує, що його безконтактні побачення з родичами обмежені 20 хвилинами; під час побачень на заявника надівають наручники. Він не може користуватися телевізором і простими настільними іграми.

Він спростовує аргумент Уряду про невичерпання ним усіх національних засобів правового захисту. Він підкреслює, що його мати і дружина подавали кілька скарг Генеральному та обласному прокурорам.

У подальших зауваженнях заявник зазначає, що відбулися певні зміни. Проте він скаржиться, що із зауважень Уряду не зрозуміло, який закон застосовується до осіб, засуджених до смертної кари. Відповідно до статті 9 Закону "Про попереднє ув'язнення" ув'язнені мають право на одногодинну прогулянку і можуть одержувати посилку вагою до восьми кілограмів двічі на місяць та без обмежень - грошові перекази.

Щодо побачень з родичами, то вони тривають 20-30 хвилин. Однак, відповідно до національного законодавства, вони мають тривати від 1 до 2 годин.

У третіх своїх зауваженнях заявник стверджує, що з 3 квітня 1997 року по 18 травня 1998 року він не мав щоденних прогулянок. Він визнає, що після подання ним заяви до Комісії керівництво в'язниці дозволило йому одногодинну прогулянку на день. Він також визнає, що 1 березня 1999 року начальник слідчого ізолятора збільшив тривалість його побачень з родичами до однієї години. Він вважає, що умови, в яких його тримають у камері смертників, можна було б вважати задовільними і такими, що відповідають національному законодавству.

В світлі зроблених сторонами заяв, Суд вважає, що ця частина справи містить складні і важливі питання права та факти, що мають бути розглянуті у світлі Конвенції, і вирішення цих питань залежить від розгляду суті заяви загалом. Отже, Суд дійшов висновку, що ця частина заяви не є явно необгрунтованою в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Жодних інших підстав для визнання її неприйнятною не встановлено.

на цих підставах Комісія одноставно:

оголошує прийнятними скарги заявника щодо умов, у яких його тримають під вартою в очікуванні на виконання смертного вироку в запорізькій в'язниці;

оголошує неприйнятною іншу частину заяви.

Вінсен БЕРЖЕ, секретар

Матті ПЕЛЛОНПЯ, голова